

Itt van mindjárt **Eörsi István** a Népszabadságból: „Ha egy marslakó ezekben a napokban csöppent volna Magyarországra, a közmegnyilvánulásokból csak arra következtethetne, hogy Antall József integráló személyiség volt. Mármost Antall érdemeiről és korlátairól vitatkozhatunk a végtelenségig, de az vitathatatlan, hogy működése nem egyesítette, hanem ellenkezőleg, egymástól példátlan élességgel elkülönülő táborokra osztotta a közvélemény irányítóit. Nem állítom, hogy a gyászeset alkalmas légkört teremtett az objektív értékelésre, de az általános szellemi eltompulás sem kötelező” — és követésre méltónak állítja elénk többek között Lengyel László kolumnás mellébeszélését a Magyar Hírlapból, melynek sunyi suttogásáról már volt szerencsém szólni a gyász napjaiban. **Eörsi** ezt is mondja: „A publicista, ha követ dobna a tóba, még kegyeletes állapotban sem döbbenhet meg azon, hogy a kő lesüllyed”.

Eörsi nem tudja elítélteni, hogy felettébb megijedt Antall József halálától, de pontosabban lennének, ha így mondanánk: a gyásszal váratlanul megjelenő meditáció következményeitől. Így kalkulál: „Ady Endre a Nyugat 1918. november 16-i számában, tehát Tisza István meggyilkolása után tizenhat nappal tette közzé Üdvözet a győzőnek című nagy versét, és benne ezt a szakaszt:

Bal-jóslatú bús nép a magyar,
Forradalomban élt s ránkhozták
Gyógyítónak a Háborút, a Rémet
Sírjukban is megátkozott gazok.”

Rögtön hozzá is illeszti elmaradhatatlan kommentárját: „A költőt nyilván az a belátás vezérelte, hogy a halál csak pontot tesz valamely történelmi személy műve után, de nem módosítja ennek jelentését és jelentőségét”.

BALASKÓ JENŐ: EGY MAGYAR VIZSLA VADÁSZATAIBÓL

Múlt évi zsákmányaimból

Nos, unalomig tudott tény, hogy Ady nem kedvelte Tisza István személyét és politikáját, de mint talentumot elismerte, és amikor hírt vette Tisza meggyilkolásának, heves zokogógörccsnek adta át magát. Ezt mi nem kívánjuk **Eörsi Istvántól** Antall József halála alkalmából, annál is inkább nem, mert Ady Endre nemigen kedvelte a fáradhatatlanul araszogató vegetatív természeti — politikai? — csodákat. Mert amikor **Eörsi Istvánt** annak idején mint követ beledobták a politika tavába, a legracionálisabb levegőtől duzzadó légszákjai ellenére is lesüllyedt. És ezen ő csodálkozhat a legkevésebbé. Mint ahogy azon sem kell elméláznia, hogy Tölgyessy Péter őszinte és angol ihletésű liberalizmusát semmiképpen sem értheti meg sajátos Rote Fahne liberójából. És hogy Csúcs Lászlót és Nahlik Gábort is Antallra fogja, kéretik: tegye ezt nyugodtan Gombárral és Hankissal is. Így igazságos. Rögtön tanulmányozhatja is a demokrácia hatékonyságát mindkét esetben. Ezek után érthetővé válik a bevezetőben idézett rosszindulatú — **Eörsi**-rationalizmusnak mondható — tévedése is, miszerint Antall nem integrálta a társadalmat, hanem „egymástól példátlan élességgel elkülönülő táborokra osztotta a közvélemény irányítóit”. — Ebben a légszákban nemcsak az a felemelő, hogy nem igaz (mint ahogy Ady sem Tiszára gondolt az idézett versben), hanem az is, hogy **Eörsi** akaratlanul bevallja, hogy a közvéleményt irányítandónak tartja, amiből következik, hogy ha nem egyedül ő irányítja, ak-

kor már megosztott. Arról már ne is essen szó, hogy Antall nagyvonalú lovagiassággal megbízott az ellenzékétől is elvárható hasonló tulajdonságokban. Meg is kapta érte jutalmát. A főmikulások között **Eörsi** feltűnően nagy puttyonnyal nyüzsgött mindig, no nem mint Miklós püspök ajándékosztó utóda, de annál inkább mint zord szibériai Téliapó, aki a tények tavába teleputtony-kövel süllyedt alá, majd a ráfagyott víz alól megmerevedve sugárizik felénk legfelvilágosodottabb mosolya.

Ettől a mosolytól nem is várhatunk mást, mint azt a mélyhűtött tudatot, melyet a ZDF nevezetű német tévé nézőinek olvasztott fel: „A kommunisták legnagyobb bűne... hogy ha nem is testileg, de szellemileg nem tudták kiűzni ezt a söpredéket. Politikájuk nagyon rossz és ártalmatlan volt a jobboldallal szemben, mert ezek a jobboldali figurák most bánthatatlanul, mintha mi sem történt volna, felébredhettek 40 éves Csipkerózsika-álmukból”.

Arról most ne is beszéljünk bővebben, hogy miután bebizonyosodott: a náci ruhákba bújtatott elmebűbáj-suhancokat a rendőrség már elvezette volt a Kossuth térről, amikor Göncz elnököt kifütyülték, tehát ezt az akciót Göncz hajdani '56-os bajtársai művelték, és erről az embertömegről **Eörsi** így nyilatkozott: „Nem lehet kétség afelől, hogy Göncz Árpádot kifütyülték, és a fasiszta csőcselék megakadályozta őt abban, hogy beszédet mondjon...” — tehát

ne térjünk ki bővebben **Eörsi** eme tűzkórárus-hoz méltó tüsszögéseire, miszerint mindenki fasiszta és csőcselék, aki nem fasiszta és nem csőcselék, és akik nem hasonlíthatók **Eörsi** fényes és lobogó lelkű tömegeihez, melyeket az ő légszákjai tartanak olykor oly magasan fenn a kéklő-vérző égen. (Lásd még: vér-kék!) Tehát hagyjuk mindezt, mert **Eörsi** igazán az idegeli mostanság, hogy a kommunisták „...ha nem is testileg, de szellemileg nem tudták kiűzni ezt a söpredéket...”

Szép publicisztikai mosoly: „ha nem is testileg, de szellemileg nem tudták...” — Nos, testileg kiűzték ugyan, de az egyszerűség kedvéért mondjuk inkább úgy, hogy kiirtották azokat, akik nem az **Eörsi**-féle világszemellenzékhez tartoztak, bár igaz, hogy az áldozatok közül állítólag minden ezredik volt csupán fasiszta. Tehát testileg nemigen maradt már likvidáltnivaló massa, de ha **Eörsinek** ez sem volna elég, várjon egy kicsit, hátha a szellemiség testté lőn, és lőni lehet újból: „...mert ezek a jobboldali figurák most bánthatatlanul, mintha mi sem történt volna (értsd: mintha ki sem irtották volna őket... B. J.) felébredtek 40 éves Csipkerózsika-álmukból”.

Tehát: ha **Eörsi** szerint a kommunisták politikája ártalmatlan volt a söpredék ellenében, neki, **Eörsinek** kellene immár valamit tenni ezen Csipkerózsikából feltápáskodók ellen. Javaslatunk: olvadjon ki ő is a jégpáncélja alól, mutassa magát eredeti állapotában, vagyis: szülessen újból! Bár előtte nem ártana, ha szülei elolvassák leendő gyermekük papához intézett kondom-gondom versikéjét. Ugyanis a kondomról szóló passzus esetleg elgondolkodtatná őket: talán használni kellene!